

Nye opplysninger i rapport fra øyenvidnet Finn Støren:

Quislings og Terbovens drakamp om Hitler i Berlin januar

Reichskommissars plan om å henrette 10 000 nordmenn, godtatt av der Führer, ble forpurret i siste øyeblikk med Himmlers hjelp!

For Morgenbladet av Johan Scharffenberg

I Morgenbladet 27. mars 1952 omtalte jeg Quislings siste møte m. Hitler i slutten av januar 1945. Denne artikkelen ble sendt Finn Støren i Argentina og i et brev av 24. april 1952 til en tidligere medarbeider imøtegikk han enkelte punkter i den og gav en utførlig skildring av besøkets formål og forløp, han tillot uttrykkelig at jeg fikk lese hans fremstilling.

I statskalenderen for 1943 er Støren (født 1893) oppført som ekspedisjonssjef i «direktoratet for spesialorientering» i «førrens og ministerpresidentens kanselli», ansatt 1940. Quisling brukte ham som sin diplomatiske representant. Han ledsaget Quisling på dennes siste besøk

før møtet bli tatt inn i en større sammenheng.

DRØMMEN OM FREDS-SLUTNING

Allerede var «statssaken» på Akershus 1. februar 1942 da Quisling ble «ministerpresident», fremholdt Frederik Prytz i et foredrag viktigheten av fredsslutning med Tyskland.

For Quisling og NS ble dette og gjenopprettelse av en norsk hær hovedformål som stadig ble nevnt til Hitler, men motte skarp avvisning. Allerede i en skrivelse av 17. september 1942 fra Reichsminister Lammers til Quisling ble det fremholdt at Hitler ville utsette fredsslutningen med Norge til hele krigens avslutning, og Quisling fikk pålegg om at enhver droftelse av politiske spørsmål vedkommende Norge skulle foregå gjennom Reichskommissar Terboven.

Generalmajor Bernhard von Lossberg skriver i sin autoritative bok «Im Wehrmachtführungstab» (s.64) at Quislings største ønske var opprettelsen av en egen norsk hær som han ville stille til Hitlers forsyning for krigen mot Russland. Denne tanke avviste såvel Hitler som Terboven fullstendig. Hverken trodde de at Quisling hadde den for et slikt foretagende nødvendige støtte i folket, eller ville de allerede nu innrømme Norge den stilling som selvstendig stat som er forbundet med dannelsen av en egen hær (... noch wollten Sie Norwegen schon jetzt die mit der Bildung eines eigenen Heeres verhindene staatliche Selbständigkeit einzuräumen.)

Ved et besøk hos Hitler i april 1943 fikk Quisling igjen beskjed om at avgjørelsen måtte utstå.

Det er nu tilkulde dokumentert at det var Hitlers plan å innlemme

Det siste møtet mellom Hitler og Quisling ble ikke fulgt av hensikt. Det hadde NS-føreren illusjoner om at Hitler ville gi Norge uavhengig posisjonen denne artikkelen handler om, knekket troen på Hitler — selv

at Ministerpresidenten tar opp forhandling med Føreren for Det stortyske rike med sikte på:

- 1) A fastslå at det hersker og alltid har hersket fredstilstand mellom Det stortyske rike og Norge representert ved den nasjonale regjering.
 - 2) At Ministerpresidenten som riksforstander overtar den fulle regjeringsmyndighet i Norge.
 - 3) At Det stortyske rike i denne forbindelse forplikter seg til å ville respektere Norges frihet, selvstendighet, udeliglighet og uavhengelighet.
 - 4) At Rikscommissariatet trekkes tilbake og at Det stortyske rike i stedet lar seg represen-
- b) Norsk-tysk handelsavtale, ifølge hvilket Norge til å få full frid i sin handel med Danmark og Sverige under konsekvensen til likefullt for Tyskland.
- c) Tysk-siviladministrasjon basert på Norge.
- d) Ambassade i Oslo og Berlin.
- e) Norsk-tysk vennerkapsakt.
- f) Norge bidrar til forsvar av egne grenser.
- g) Norsk medvirking i initiativ til et landbringselskap av regionalavtale mellom Norge, Sverige, Danmark og Finland. Finnsland senere utgjør et enentral blokk, men forpliktet til å overta Skandinavias forsvar.
- h) Euronbank.

Fhv. konsul Finn Støren, under okkupasjonen ekspedisjonssjef i «Direktoratet for Spesialorientering». Ledsaget Quisling på den siste missjonen til Hitler i januar 1945.

NEDDET

Norges dramatiske

1. januar 1945

Det er ikke funn så høgtidlig som dette, 1. januar 1945. Selv i januar 1943 ville Hitler ikke Norges uavhengighet, men den dramatiske Berlin-angrepet truet på Hitler — selv hos Quisling.

Først i 1943 kom han tilbake fra Norge til Berlin, og da var han med i et møte med Hitler.

I et møte med Danmark og Sverige under konsultasjonen til like rett for Tyskland.

Siviladministrasjonen ble etablert i Norge.

Det ble gjort en avtale om Berlin.

Tysk-svensk handelsavtak.

Norge bidrar til forsvar av

Europas frid.

Norsk medvirking (initiativ)

til opprettelse av regional-

avtale mellom Norge, Sverige,

Danmark og Finland (Fin-

land senere utgått til en nøy-

tral blokk), men forpliktet til

at denne Skandinavias forsvar

mann og Terboven og på norsk side Støren.

Efter Størens fremstilling synes det å ha vært et par forutgående korte møter og et avskjedsmøte. Det norske program kom overhodet ikke under realitetsbehandling, det som virkelig hendte, skildres således:

Quisling bodde i Gästehaus des Reiches. I ventetiden mens Terboven bearbeidet Hitler, sopte Quisling, Støren og deres to medarbeidere støtte hos Rosenberg, som erklaerte seg selv «kaltgestelt» og maktfull, samtidig Goebbels, Euge (Himmlers stedfortreder) og andre størrelser. De utarbeidet også et mer beskjedent subsidiært program med krav om opphor av gisselskyting og standrettigheter tilbake av

gjennomlesningen. Hans uttrykk ble meget markert og han ble meget blek, noe som tydet på at han var svært oppsøkt. Istedenfor straks å underlegne, som Terboven forsøkte å få ham til, overleverte Quisling dokumentet til meg. Bad meg ikke si hva jeg mente om det. Situationen var ganske dramatisk, ikke samtlige forstod at det var et viktig dokument uten at det formelig var kjent av andre enn Quisling og Terboven. Jeg leste dokumentet igjennom langsomt. Det var avfattet som en resolusjon, idet Hitler deri hadde gitt Terboven som Reichskommissar og Quisling som Norges ministerpresident tillatelse til å foretare sin politikk overfor den norske befolkning og «nu gå fram med den nødvendige hårdhet for å knekke sabotasjejystem i Norge. Der var i den anledning blitt godtatt det forslag som var fremkommet fra R.K. Terboven og ministerpresident Quisling om at der straks, på grunn av den nettopp stedfundne sabotasje på Nordlandsbanen, hvorunder mange tyske soldater hadde mistet livet, skulle foretas gisselskyting. Det ble nevnt et antall på 10 000 — ti tusen — Dokumentukastet foreligger.

«Da jeg var ferdig med gjennomlesningen bad Quisling (meg) igjen om å si min mening. Jeg sa da det første som falt meg inn: «Før man undertegner et sådant dokument bør noen tenke seg godt om og sove på tanken.» Jeg ble straks avbrutt av Terboven som sa at der Führer ventet på å få det underskrevne dokumentet. Gisselskytningen skulle begynne samme natt, uten at der var felt noen dom, og kun en anklage var herefter nok for å få et menneske skutt. Den samme scene som utallige ganger tidligere utspant seg. Quisling inntok sin stilling som Sfinx og jeg måtte føre ordet. Terboven, som ikke alltid var rolig når han diskuterte, var i den senere diskusjon meget ubehersket og fremholdt sterkt at det var forbundet med fare for vedkommende.

For å stoppe Terbovens aksjon satte de seg i forbindelse med Goebbels og gjorde ham oppmerksam på hvilken redselspropaganda dette ville bli mot tyskerne. Kl. 2 om natten fikk de sendt beskjed til Himmler.

Både Goebbels og Himmler lovet straks å gjøre forestillinger hos Hitler for å hindre at planen ble satt ut i livet.

Neste morgen kl. 7 fikk de beskjed om at Terboven hadde forlatt Berlin kl. 4½ si unådes og at ingen gisselskyting skulle foretas.

Hitler som var blitt roligere etter sitt første utbrudd, sa ved avskjeden ordrett:

«Jeg er meget velvillig interessert i Dereas forslag, hr. Quisling, som vi skal underskrive så snart krigen er avsluttet. Særlig interesserer meg sterkt Dereas utarbeidelse av statutter

Lørdag 3. mai — 5

oppgave er å ivaretta norske medborgeres interesser, ikke å medvirke til å forse sine norske borgers liv. Såvidt jeg vet har alltid ministerpresident Quisling vært en sterkt motstander av den tidligere tyske gisselskyting i Norge. Vi er nu her i Berlin for å forhandle oss frem til at den tyske siviladministrasjon, inklusive Den hr. Reichskommissar, forsvinner fra Norge og ikke for å underskrive dette hårreisende dokument som samtidig slår benene under vårt forhandlingsgrunnlag.» Jeg så at Quisling umerkelig gav meg et bifallende blikk. Terboven eksploderte fullstendig og skrek at jeg alltid hadde ødelagt det gode og tillidsfulle samarbeide mellom der Führer, Tyskland, Terboven og Quisling, og at der Führer var oppmerksom på dette, samt at han (der Führer) straks skulle bli gjort oppmerksam på at jeg motarbeidet hans ordre. Quisling sa nu sin første bemerkning. Ordrett gitt: «Sendemann Støren har uttalt hva jeg og hele min regjering mener, og, hr. Reichskommissar, De kan betrakte hr. Størens uttalelse som kommende fra meg som ministerpresident.» Etter denne replikk fra Quislings side forlot straks Terboven stedet med en slengbemerkning om at vi nu skulle se hva som ville hende. Typisk var det at ikke en av de andre tilstedevarende tyskere bl. a. Kaltenbrunner hadde ytret et ord. Som rimelig var ble selskapet umiddelbart hevet og jeg gikk med Quisling til hans private salong for å diskutere saken.

HIMMLER MOT TERBOVEN

For å stoppe Terbovens aksjon satte de seg i forbindelse med Goebbels og gjorde ham oppmerksam på hvilken redselspropaganda dette ville bli mot tyskerne. Kl. 2 om natten fikk de sendt beskjed til Himmler.

Både Goebbels og Himmler lovet straks å gjøre forestillinger hos Hitler for å hindre at planen ble satt ut i livet.

Neste morgen kl. 7 fikk de beskjed om at Terboven hadde forlatt Berlin kl. 4½ si unådes og at ingen gisselskyting skulle foretas.

Hitler som var blitt roligere etter sitt første utbrudd, sa ved avskjeden ordrett:

«Jeg er meget velvillig interessert i Dereas forslag, hr. Quisling, som vi skal underskrive så snart krigen er avsluttet. Særlig interesserer meg sterkt Dereas utarbeidelse av statutter

hans fremstilling.

Støren (født 1893) oppført som ekspedisjonssjef i «direktoratet for spesialorientering» i «førefrens og ministerpresidentens kanselli», ansatt 1940. Quisling brukte ham som sin diplomatiske representant. Han ledsgaet Quisling på dennes siste besøk

Fhv. konsul Finn Støren, under okkupasjonen ekspedisjonssjef i «Direktoratet for Spesialorientering». ledsgaet Quisling på den siste misjonen til Hitler i januar 1945. — Støren flyktet til Argentina høsten 1948, før saken mot ham kom opp.

I Berlin og er for så vidt et førstehåndsvidne.

Jeg fikk allerede høsten 1951 muntlige og skriftlige forklaringer av to unge nordmenn som den gang oppholdt seg i Berlin, og har nu igjen talt med dem og sammenholdt deres erindringer med Størens fremstilling, på viktige punkter stemmer de overens, men da det foreligger samtidige opptegnelser, er det ikke mulig sikret & fastslå alle enkeltheter.

Størens fremstilling viser hvilke illusjoner Quisling ennå i januar 1945 nært med hensyn til Hitlers planer for Norges fremtid etter en tysk seier, og den avslører en terrorplan som Terboven fikk Hitler til å godkjenne, men som Quisling motsatte seg.

Her skal Quislings program

med Tyskland.

For 2014 Quisling og NS ble dette og gjenopprettelse av en norsk hær hovedformål som stadig ble nevnt til Hitler, men motte skarp avvisning. Allerede i en skrivelse av 17. september 1942 fra Reichsminister Lammers til Quisling ble det fremholdt at Hitler ville utsette fredsslutningen med Norge til hele krigens avslutning, og Quisling fikk pålegg om at enhver droftelse av politiske spørsmål vedkommende Norge skulle foregå gjennom Reichskommissar Terboven.

Generalmajor Bernhard von Lossberg skriver i sin autoritative bok «Im Wehrmachtführungsstab» (s.64) at Quislings største ønske var opprettelsen av en egen norsk hær som han ville stille til Hitlers forsyning for krigen mot Russland. Denne tanke avviste såvel Hitler som Terboven fullstendig. Hverken trodde de at Quisling hadde den for et slikt foretagende nødvendige støtte i folket, eller ville de allerede nu innromme Norge den stilling som selvstendig stat som er forbundet med dannelsen av en egen hær («... noch wollten sie Norwegen schon jetzt die mit der Bildung eines eigenen Heeres verhindene staatliche Selbständigkeit einzräumen.»)

Ved et besøk hos Hitler i april 1943 fikk Quisling igjen beskjed om at avgjørelsen måtte utstå.

Det er nu tilfull dokumentert at det var Hitlers plan å innlemme Norge og Danmark i det stortyske rike, men han ga Quisling forsikringer om at Norge skulle gjenvinne sin «frihet og selvstendighet».

Terbovens tale 26. september 1943 burde ha vakt sterkt tvil om arten av denne «selvstendighet», og da et tysk nederlag tegnet seg stadig mer truende, fant Quislings finansminister Prytz det nødvendig at «den nasjonale regjering» skulle åpna en mer selvstendig stilling. Dette fremholdt han for Quisling 25. september 1944 i en skrivelse han fikk tillatelse til å foredra i et ministermøte 28. september.

FORSLAGET

Han fremholdt at når Finnmark ble erobret av russerne, ville det kanskje bli etablert «en ny norsk regjering på norsk jord», og da ville «den nuværende nasjonale regjerings stilling — således som den idag er fundamentert — bli uholdbar». Derfor foreslo Prytz

Det siste møtet mellom Hitler og Quisling ble ikke funn, så hjertet hadde NS-føreren illusjoner om at Hitler ville gi Norge myndighetsmisjonen denne artikkelen handler om, knekket troen på Hitler.

at Ministerpresidenten tar opp forhandlinger med Føreren for Det stortyske rike med sikte på:

- 1) A fastslå at det hersker og alltid har hersket fredstilstand mellom Det stortyske rike og Norge representert ved den nasjonale regjering.
- 2) At Ministerpresidenten som riksforstander overtar den fulle regjeringsmyndighet i Norge.
- 3) At Det stortyske rike i denne forbindelse forplikter seg til å ville respektere Norges frihet, selvstendighet, udeligillet og uavhengelighet.
- 4) At Rikskommisariatet trekkes tilbake og at Det stortyske rike i stedet lar seg representere i Norge ved en ambassade, liksom Norge blir representert ved en ambassade i Berlin.

9 ministre sluttet seg til denne henstilling, selvstødig i forståelse med Quisling selv.

MØTET BERAMMES

Denne skrivelse nevnte Støren ikke. Quisling var ikke, som påstår, selv i Tyskland i midten av 1944, men Støren på hans vegne for å forberede et møte med Hitler. Dette ble imidlertid stadig utsatt fra tysk side og sabotert av Terboven. Under et nytt besøk i desember fikk Støren fastsatt møtet til januar 1945. Fra norsk side var det satt opp følgende program som synes på forhånd å være meddelt de tyske myndigheter:

I. Offisiell fredsslutning mellom Norge og Tyskland.

- a) Et nøytralt Norge.

b) Norsk-tysk handelsavtale ikke for Norge, til frihet og frihet i sin handel med Danmark og Sverige under den syntingen til ikke lett for Tyskland.

c) Tysk-siviladministrasjon over fra Norge.

d) Ambassade i Oslo og Berlin.

e) Norsk-tysk verdenspakt.

f) Norge bidrar til forsvar av egne grenser.

g) Norsk medverkning i initiativ til utsendingen av regional avtale mellom Norge, Sverige, Danmark og Fr. Norge i Finland senere ut av et en nøytral blokk, men forpliktet til å overta Skandinavias forsvar.

II. Europaspakt

Herom skrev Støren: «Utarbeides av Quisling og meg. Seire, funn av de allierte og Churchill betydet dette forslag som grunnlag for sin tale til studentene i Zürich.»

Kommentar er overflodig. Størens gjengivelse stemmer med det referat de to unge nordmenn gav meg i november 1951.

HITLER LOT QUISLING VENTE

Quisling og Støren relate i annen halvdel av januar 1945 med fly til Berlin, ledsgaet av den tyske politisjef Fehlitz. Kort etter kom Terboven selv til Berlin og fikk straks adgang til Hitler, mens det var et to eller tre dager til Quisling ble mottatt.

Det har ikke vært mulig å fastslå sikkert datoen for Quislings ankomst, mine hjemmemenn tror at det må ha vært tirsdag 23. januar.

Slike holdepunkter er at Hitler — ifølge det stenografiske referat i «Hitlers direkte hukvar» — 27. januar klaget over at han skulle ha et møte med Quisling for hypnotiseres, han ikke.

28. januar ble det offentliggjort en offisiell meddelelse om den 11. februar «et møte med samme mellom Hitler og Quisling, i huset av Ribbentrop, Lemmers, No-

Kastevesenet i India

Fort. fra 3. side.

Wachtmester mener altså at slik som situasjonen er idag, «gäller det att bibehålla det parallella grundsvalen vilande kastevesenet med undanröjande av varje social mindre-värdestämpeling». Som begrunnelse for dette

til å basere sitt eget liv på og til å basere samfunnslivet på, er stadig blitt sterkere i den senere tid. Det ser nemlig ut til at det eneste som kan fordrive en bestående religion uten å skape åndelig eller materielt kaos er en annen religion eller pseudoreligion.

Er detta holdbart; og er det slik at det idag er den materielle og økonomiske side av den «vestlige» sivilisasjon som fordriver hinduismen om å skaffe til seg en luke til

Ung ble ikke funn til hjertelig som dette, i 1943. Selv i januar 1945 ville gi Norge nøyhårlighet, men den dramatiske Berlin-knekket troen på Hitler — selv hos Quisling.

Norsk-tysk handelsavtale, trinnet for Norge til å stå i tritt i sin handel med Danmark og Sverige under konsekvensen til like lett for Tyskland. Tysk civiladministrasjon bortført Ambassade i Oslo og Berlin. Norsk-tysk vennerkapsakt. Norge bidrar til forsvar av den ene.

Norsk medvirking (initiativ) til bringelsen av regionalunionen mellom Norge, Sverige, Danmark og Østerrike i Finland senere utover til en nøytral blokk, men forpliktet til overta Skandinavia i forsvar av Europapakt. Etter skrev Støren. Utarbeidet Quisling og meg. Senere funnet de allierte og Churchill benyttet forslag som grunnlag for rute til studentene i Zürich. Kommentar er overfladig. Støren gengivelser stemmer med det at de to unge nordmenn gav inn i oktober 1931.

HITLER LOT QUISLING VENTE

Quisling og Støren reiste i annen udel av januar 1945 med fly til Berlin, kusaget av den tyske politiet. Kort etter kom Terboven til Berlin og fikk straks til Hitler, mens det var et tre dager til Quisling ble til.

Det har ikke vært mulig å fastsikket datoer for Quislings komst, mine hjemmemann trodde må ha vært tirsdag 23. januar.

Større holdepunkter er at Hitler fulgt det stenografiske referat Hitler direktis var — 27. mai klaget over at han skulle et møte med Quisling for å opplyse ham.

Januar ble det offentliggjort at Quisling hadde fått et tilstøtende samtal med Hitler og Quisling i nærmiljøet Ritterhallen i Berlin, Bor-

mann og Terboven og på norsk side Støren.

Efter Størens fremstilling synes det å ha vært et par forutgående korte møter og et avskjedsmøte. Det norske program kom overhodet ikke under realitetsbehandling, det som virkelig hendte, skildres således:

Quisling bodde i Gästehaus des Reiches. I ventetiden mens Terboven bearbeidet Hitler, søkte Quisling, Støren og deres to medarbeidere støtte hos Rosenberg, som erklaerte seg selv «kaltgestellt» og maktfull, samt Goebbels, Engel (Himmlers stedfortreder) og andre størrelser. De utarbeidet også et mer beskjedent subsidiært program med krav om opphør av gisselskyting og standretter, opphør av deportasjon, hjemsendelse av studentene m.m. Det lyktes å hindre patente nye rekvisisjoner i Norge. Størst interesse har Størens skildring av en bankett Lammers holdt i Gästehaus til ære for Quisling. En rekke ministre og høyere embedsmenn var til stede, bl.a. den nye øverstkommanderende i Norge, general Boehme.

TI TUSEN NORDMENN SKULLE SKYTES

«Da vi satt og drakk kaffe i salongen etter middagen kom plutselig Terboven til syne sammen med sin representant i Berlin, Wittler. Terboven meddelte høytidelig at der hadde funnet sted et attentat på Nordlandsbanen hvor et tog med tyske militære var ødelagt. Han kom direkte fra et møte med Hitler, sa han, og han fremla et dokument som var utferdiget sammen med Hitler (eller forfattet av Hitler). Dette dokument ventet på Quislings underskrift. Terbovens underskrift forelå alt, og Quisling skulle underskrive som Norges statsminister.

Quisling fikk dokumentet og penn ble gitt ham til underskrift. Jeg hørte ikke nøyaktig Quislings ansiktsuttrykk under

tas gisselskyting. Det ble nevnt et antall på 10 000 — ti tusen — Dokumentutkastet foreligger.

«Da jeg var ferdig med gjennomlesningen bad Quisling (meg) igjen om å si min mening. Jeg sa da det første som falt meg inn: «Før man undertegner et sådant dokument bør noen tenke seg godt om og sove på tanken.» Jeg ble straks avbrutt av Terboven som sa at der Führer ventet på å få det underskrevne dokument. Gisselskytingen skulle begynne samme natt, uten at der var felt noen dom, og kun en anklage var herefter nok for å få et menneske skutt. Den samme scene som utallige ganger tidligere utspant seg. Quisling inntok sin stilling som *Sfinx* og jeg måtte føre ordet. Terboven, som ikke alltid var rolig når han diskuterte, var i den senere diskusjon meget ubehersket og fremholdt sterkt at det var forbundet med fare for vedkommende.

HIMMLER MOT TERBOVEN

Fra meg som ministerpresident. Efter denne replikk fra Quislings side forlot straks Terbovensted med en slengbemerkning om at vi nu skulle se hva som ville hende. Typisk var det at ikke en av de andre tilstede var tyskere bl. a. Kaltenbrunner hadde ytret et ord. Som rimelig var ble selskapet unisidelbart hevet og jeg gikk med Quisling til hans private salong for å diskutere saken.

HIMMLER MOT TERBOVEN

For å stoppe Terbovens aksjon satte de seg i forbindelse med Goebbels og gjorde ham oppmerksom på hvilken redsel-propaganda dette ville bli mot tyskerne. Kl. 2 om natten fikk de sendt beskjed til Himmler.

Både Goebbels og Himmler lovet straks å gjøre forestillinger hos Hitler for å hindre at planen ble satt ut i livet.

Neste morgen kl. 7 fikk de beskjed om at Terboven hadde forlatt Berlin kl. 4½ i unådes og at ingen gisselskyting skulle foretas. Hitler som var blitt roligere etter sitt første utbrudd, sa ved avskjeden ordrett:

«Jeg er meget velvillig interessert i Dereas forslag, hr. Quisling, som vi skal underskrive så snart krigen er avsluttet. Særlig interesserer meg sterkt Deres utarbeidelse av statutter til en Europapakt. Jeg vil be den kjære Gud om tilgivelse for de våpen jeg i krigen siste fire (4) dager vil sette inn. Det er beklagelig at folk ennå ikke forstår at det er den endelige kamp mellom Øst og Vest som er begynt.»

Det var Hitlers siste ord til dem.

Til de to unge nordmenn sa Quisling at nu hadde også Hitler brutt sine løfter til ham.

På tilbakeveien besøkte Quisling i København dr. Best, som har forklart for Sverre Hartmann at Quisling hadde vært nedstømt over møtet med Hitler og hadde utviklet sin plan om at de tyske tropper etter Tysklands sammenbrudd kunne bli i Norge som en norsk hær under ham.

Som tidligere generalstabsoffiser burde Quisling allerede lenge før ha innsatt at Tyskland hadde tapt krigen, derfor burde han ikke ha funnet det i sitt fedrelands interesse fremdeles å knytte Norge til det stor-tyske rike.

Josef Terboven.

mende ikke å adlyde der Führers ordre. Og dette var å betrakte som en ordre. Å underskrive.

Min replikk til dette gjengir jeg ordrett: «På denne måte trunget til øyeblikkelig å si min mening, uten å få tid til å studere dokumentet nærmere, må jeg si at såvidt jeg kan se kan ingen norsk ministerpresident underskrive et sådant dokument. En norsk ministerpresidents

Vedlagt en viktig dokument
Best ledelse

11.7.45